

dersom Sagen kommer ind til Ministeriet, og Ministeren finder, at der er nogen Ubillighed tilstede; saa vil han sende den tilbage med den Bæst: de og de Forhold maa klare, thi ellers samtykker jeg ikke — ganske affet herfra, forekommer det mig, at man dog i alt Fald ikke kan gaa saa vidt, at man siger, at der her foreligger et saadant Principspørgsmaal, at man slet ikke vil kunne give Loven sin Stemme, fordi det er en saadan Foruvelteelse imod Minoriteten, ja endog et Brud paa Eiendomsretten. Dette kan jeg ikke finde, thi Flertallets Ret forekommer mig dog ogsaa at burde respekteres. Jeg erkjender det Berettigede i den Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem, idet jeg dog stiller den Udtalelse lige derimod, som er nok saa stærk, at det er i højeste Grad ubilligt at forlange, at det skal kunne paatvinges en Kjøbstad at modtage et Landdistrikt imod dens Villie og rimeligvis altsaa tillige til Tab for den, og at saa Kjøbstaden oven i Kjøbet skal betale Penge til de Folk, der komme ind under den. Det er aabenbart en lige saa stor Ubillighed som, at nogle enkelte af de Grundeiere, der komme ind under Kjøbstaden, maatte komme til at lide et Tab. For Øvrigt skal jeg komme det ærede Medlem imøde i en anden Retning. Jeg holder nu bestemt paa det foreliggende Vædringsforslag, fordi det ligesom er en Konsekvens af § 1, men man kunde jo ganske vist gaa en Middelvei og sige: hvad der staar i Vædringsforslaget er rigtig, men for at bevare denne Minoritet for et Tab, lad saa i ethvert Fald den, der har forlangt Indlemmelsen, lad ogsaa Landdistriktet, naar det er gaaet med, betale. Hvor altsaa det Tilfælde kommer frem, at Byraadet er imod Indlemmelsen, men Landdistriktet er for den, saa lad dette Sidste betale, saa er Sagen ordnet dermed. Hvis det ærede Medlem skulde være tilbøielig til at konferere med Udvalget herom inden Sagens tredie Behandling, tror jeg, at vi ikke skulde have Vanskelighed ved at komme ud derover. — Det ærede Medlem gjorde en lille Bemærkning med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 1 og mente, at der hellere i Slutningen maatte staa: „og tiltrædes i det Mindste af fornevnte Flertal af Grundeierne“, i Stedet for at der nu staar: „af fornevnte Flertal af Grundeierne“. I og for sig har dette jo ingen Betydning, men jeg tror ikke engang, at det er en Nebaktion, der er Noget værd; thi naar man vil indsætte „i det Mindste“, saa burde der ikke have staet „fornevnte“, men saa skulde der blot have staet „2/3“. Naar man siger: „fornevnte Flertal“, saa henviser man derud til det, der staar foran, og der staar: „i det Mindste 2/3 af Grundeierne“. Det er derfor med velberaad Du, at det er sat saaledes. Jeg tror neppe, at Udvalget vil have Noget imod at sætte „i det Mindste 2/3 af Grundeierne“; men paa den anden Side tror jeg, at det, der nu staar,

nemlig „fornevnte Flertal“, udtrykker affkurat det Selsamme. — Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning med Hensyn til den næstsidste Linie i det første Stykke af § 2, hvor der tales om Godtgjørelse af Rente og Udbrug i de aarlige Kommunueafgifter. Dertil skal jeg kun bemærke, at jeg ikke er nogen stor Regnemester, og at jeg derfor ikke i Dieblittet har Lyft til at svare derpaa; jeg kunde ikke rigtig fatte Bemærkningen i det Dieblit, den blev sagt, men maatte det bedre vil gaa op for mig, hvad den gif ud paa, naar jeg ser den paa Kryt. Det forekommer mig, at man ikke nogenfinde kan komme i den Kollision, at de 6 pSt. skulde overstige det Beløb, som Eiendommen skal erlægge i aarlig Skat til Kommunen.

Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet af to ærede Medlemmer, maa det være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger. De ærede Medlemmer have jo derigennem villet vise en særlig Omsorg for de Landsfogne, som miiste saadanne Stykker, og man kan naturligvis ikke fortænke dem i, at de saa vidt mulig søge at fremme deres Lærv; men paa den anden Side maa man dog heller ikke forsælde til den Svaghed at gjøre Uret imod Kjøbstadkommunerne, og det, forekommer det mig rigtigt nok, at man gjør, naar man opstiller en saadan almindelig Fordring om, at Kjøbstadkommunen skal tage og beholde alle Byrderne ved Landdistriktet, som jo kunne være ikke saa saa — jeg skal her blot nævne: Brolægning, Gasbelysning etc. — men ikke have Indtægterne deraf, at Landsfognet skal være frit for alle Byrder af Distriktet, saasom med Hensyn til Veivæsen osv., og dertil skal have en evigvarende aarlig Godtgjørelse af Kjøbstaden. Man maa huffe paa, at efter den gjældende Ret kunne slige Omlægninger foretages, naar blot Grundeierne ere enige, uden noget som helst Hensyn til Kommunen; der spørges slet ikke om dens Samtykke til en saadan Indlemmelse, fordi den ingensomhelst Ret har til at være af en bestemt Størrelse. Jeg kan her atter henvise til, hvad jeg for et Dieblit siden udtalte ligeoverfor den ærede anden Landsthingsmand for 9de Kreds (Estrup), at efter Kommunalloven kan en Afskillelse med Hensyn til Fattig- og Skolevesenet foregaa, uden at man spørger Kommunen ad, og det er et Forhold, der er nok saa indgribende som det nærværende. Der staar i Vædringsforslaget, at Kjøbstaden skal svare til Landkommunen en aarlig Godtgjørelse for det Tab, den har lidt. Jeg vil nu ikke anbefale det høitærede Thing at gaa ind paa dette Vædringsforslag, men i ethvert Fald burde der albrig være Tale om en aarlig Godtgjørelse, altsaa saadan en Smule Afregning til evig Tid mellem to Kommuner, men derimod om en Erstatning i Overensstemmelse med § 3, som for Øvrigt ogsaa Vædringsforslaget selv henviser til. Det, der for mig er det Overveieende, er, at her ikke saa meget er Tale om Kommunen, som om